

τελευταίες στιγμές της Θεοτόκου μέσα από το στόμα της κυρίας Ελένης μας, μαγεμένες. Τσιμουδιά. Μετρούμε και την αναπνοή μας, μπας και διακόψουμε τον ειρμό της σκέψης της κυρίας Ελένης και ξεχάσει τους στίχους... Κι όμως παρά τα 90 και βάλε χρόνια της, η κυρία Ελένη μας μάς μάγεψε...

Νάσαι καλά, κυρία Ελένη των παιδικών μας χρόνων, κυρία Ελένη της Αραδίππου αλλά και της Κυθρέας μας. Νάσαι καλά και να φυτεύεις έξω από την πόρτα σου τα λογής-λογής λουλούδια όπως τότε, στην Κυθρέα. Να μαζεύεις τα μερσινόκοκκα και τα μέσπιλα, να φροντίζεις τις μαντορινιές και να λουβάς τις ελιές, όπως τότε!

Ύμνος για την Κοίμηση της Θεοτόκου

Με δάκρυα κατανυκτικά
η Παναγία η Δέσποινα κάνει την προσευχή της
και νοσταλγία μυστική έχει μες στην ψυχή της.
Έντεκα χρόνια έχει να δει το λατρευτό παιδί της,
αφ' ότου αναλήφθηκε κι έμεινε μοναχή της.
Μα ξάφνου Άγγελος Γαβριήλ εφάνη πάλι εμπρός της,
σταλμένος τούτη τη φορά απ' τον αγαπητό Υιό της.

«Χαίρε, Μητέρα του Θεού, χαίρε, Αγνή Μαρία,
Βασίλισσα του Ουρανού, Θεοτόκε, εσύ Μαρία»
Μεγάλο κλάδο φοίνικα, εκράτε στο 'να χέρι.
Χαιρέτησε την Παναγιά και μήνυμα της φέρνει.

«Χαρμόσυνο το μήνυμα, που φέρνω, Υπεραγία.
Σε τρεις ημέρες θα γινείς στον Ουρανό Κυρία.
Ετοίμασε και ευπρέπισε τον Επιτάφιό σου.
Ετοίμασε την Κοίμηση, έρχεται ο Υιός σου.
Να παραλάβει έρχεται την Άγια ψυχή σου.
Δώσε στους Αποστόλους σου και σ' όλους την ευχή σου.»
Τέτοια χαρά και αγαλλίαση ποιος θα την συγκρατήσει;
Ευδύς στο Όρος Ελαιών πάει να δοξολογήσει.

Στο πέραςμα της φύτρωναν λουλούδια Παραδείσου,
και αυτά τα δέντρα έσκυψαν για να την προσκυνήσουν.
Τα χέρια όταν σήκωσε ψηλά στην προσευχή της,
σταμάτησαν και τα πουλιά ν' ακούσουν την φωνή της.

«Ω Παντοδύναμε, Θεέ, Σωτήρα, σε δοξάζω,
κι από τα βάδη της ψυχής **σ' ευχαριστώ**, φωνάζω.
Εσύ, που καταδέκτηκες, από εμένα εκόπης.
Έγινες άνθρωπος στη γη, ήλδες για να μας σώσεις.
Εσέ λατρεύω ως Θεόν, Εσύ και ο Υιός μου.
Είσαι το ίδιο το Φως, ο Λυτρωτής του κόσμου.
Ο χωρισμός σου μαύρισε θλιμμένη την ψυχή μου
και η καρδιά σε λαχταρά, μονάκριβο παιδί μου.
Για μόνη μου παρηγοριά είχα την υπόσχεσή σου
που μου 'δωσες για την Κοίμηση και την Ανάληψή σου.»

«Ειρήνη, δέλω Μήτηρ μου, μη λυπηθεί η καρδιά σου.
Πηγαίνω στον Πατέρα μου και φεύγω από κοντά σου.
Ω, μή εγκαταλείπω σε το κοιμητήριόν μου,
την άδολον την κιβωτό στον Άγιο Ναό μου.
Μη φοβηθείς, Μητέρα μου, θα είμαι πάντα κοντά σου.
Τον Ιωάννη σ' άφησα να 'χεις παρηγοριά σου.
Κι όταν θα έλθει κάποτε η Έξοδος της ψυχής σου,
δεν θα σου στείλω Αρχάγγελο, Εγώ θα έρθω, το παιδί σου.
Και όπως μ' αγκάλιασες παιδί, έτσι θα σ' αγκαλιάσω
και την Αγία σου ψυχή πολύ θα την δοξάσω.»

«Τούτο τον λόγο έγραψα βαθιά μες στην ψυχή μου
και το 'χα για παρηγοριά πως μου 'λείπεις, παιδί μου!
Όπου θα είσαι εσύ και γω Διάκονος θα γίνω
στη Βασιλεία των Ουρανών και δίπλα σου θα μείνω.
Ευλογημένη αιώνια να 'ναι εκείνη μέρα,
όπου θα ανταμώσουμε ο Υιός με την Μητέρα.»

Από το Όρος έφυγε, στον οίκο της πηγαίνει.
Εντύθη, ευπρεπίστηκε, στη γειτονιά της βγαίνει.

«Ελάτε, φίλες και γνωστές, να αποχαιρετιστούμε,
γιατί σε τούτη τη ζωή δεν θα ξαναίδωθούμε.
Χαιρέτησα γειτόνισσες, φίλες και συγγενείς μου,
φεύγω από τούτη τη ζωή πηγαίνω στο παιδί μου.»

Εκείνες, σαν το άκουσαν, κλάψαν με την καρδιά τους.
Τα μάγουλά τους έσχισαν απ' την απελπισιά τους.

«Μην κλαίτε, φίλες μου καλές και διόλου μη λυπείστε.
Χαρά είναι για μένα και να με μακαρίστε.
Το πνεύμα θα 'ναι μέσα σας, πάντα δε να πρεσβεύω
εις το μονάκριβο μου παιδί για σάς να μεσιτεύω».

Εμοίρασε τα ρούχα της και τα υπάρχοντά της
και δεν απόμεινε κανείς να μην τον ευλογήσει
και μια βαθιά συγκίνηση είχε μες στην καρδιά της.
Τα χέρια όταν σήκωσε ψηλά στην προσευχή της,
ακούστηκαν τα λόγια αυτά απ' την γλυκιά φωνή της.

«Απόστολοι απ' τα πέρατα όλοι συναδριοσθείτε,
εις το χωριό Γεσθημανή, στο σπίτι μου να 'ρθείτε.
Στερνή φορά να σας ιδώ και να αποχαιρετήσω
του γιου μου τους αγαπητούς και ευθύς να σας αφήσω».

Ευθύς νεφέλη άρπαξε όλους τους Αποστόλους
και τους μετέφερεν εκεί εις το χωριόν όλους.
Σαν έφθασαν στη Γεσθημανή ρωτούν την Παναγία
για τούτη την συγκέντρωση να μάθουν απ' την Υπεραγία.
Από την Ελλάδα έφθασαν ο Διονύσιος, ο Παύλος, ο Αδελφόθεος
και άλλοι πολλοί μαζί.

«Καλώς ήλδατε, τέκνα μου, και τον Θεό δοξάστε
όπου σας έστειλε ο Γυιος να με ενταφιάστε.
Πρέπον είναι να μάθετε αυτό όπου ποδούσα.
Μου έκανε ο Γαβριήλ αυτό που καρτερούσα.
Σήμερα μετατίθεμαι εις τα υπερκόσμια Ανάκτορα,
Εκεί όπου περίμενα και είναι πάντα φωτεινά».

Μικροί, μεγάλοι έκλαψαν, είχαν μεγάλη δλίψη,
γιατί η Παναγία σε λίγο θα τους λείψει.
Διόλου δεν σταμάτησε ο Ιωάννης για να κλαίει
και μες στα αναφιλητά ακούστηκε να λέει:

«Κυρία, Θεοτόκε, Μητέρα δικιά μας,
ο Γυιος σου πριν αναδειχθεί και φύγει από κοντά μου
σε σένανε με άφησε, γλυκειά παρηγοριά μου.
Τώρα μας φεύγεις και εσύ! Μεγάλη συμφορά μας.»

Ο Παύλος εσυνέχισε με σπαραγμό να λέγει
τον πόνο που είχε στην καρδιά και αδιάκοπα να κλαίει:

«Εγώ τον γιο σου δεν γνώρισα σωματικώς

και μόνο εσένα είχα παρηγοριά στη λύπη και στον πόνο.
 Και τώρα ποιος θα με λυπηθεί εις τους οδυρμούς;
 Και ποιος θα με παρηγορεί στους τόσους πειρασμούς;
 Εδάκρυσεν η Παναγία, τους είδε λυπημένη.
 Και απάντησε στους Μαθητές πολύ συγκινημένη:

«Μην κλαίτε, τέκνα μου, σπαράζει η καρδιά μου.
 Οι φίλοι μου είναι χαρά, είναι παρηγοριά μου.
 Δεν σας εγκαταλείπω, εγώ θα είμαι πάντα μαζί σας,
 η χάρη μου θα βοηθά σε όλη τη ζωή σας.
 Στον αγαπημένον μου Υιό, θα μεσιτεύω για όλους τους Χριστιανούς
 και στο χριστιανικό το γένος πάντα θα σας πρεσβεύω».

Ο Πέτρος της απάντησε με μάτια βουρκωμένα:

«Ω, Θεοτόκε, αληθώς θα φύγεις ορισμένα;
 και έμελλα ο δυστυχής που γέροντας θα γίνω,
 αφού δεν έφθανε του γιου σου η οδύνη,
 μα ήλπιζα στα γερατιά εσύ να με παρηγορήσεις.
 Και σαν πεδάνω ήλπιζα τα μάτια μου να κλείσεις».

«Αγαπημένε, Πέτρε μου, πάψε πια, μη λυπάσαι,
 για σένα ο αγαπητός μου Υιός θα 'ναι πάντα κοντά σου.
 Θέλω κι εγώ να σε ενισχύσω, σε κάθε δύσκολη στιγμή
 για να σε βοηθήσω».

Για όλο τον κόσμο έκαμε εις τον Θεό δεήσεις
 και δεν απόμεινε κανείς να μην τον ευλογήσει.
 Όταν στο στρώμα έπεσε και σταύρωσε τα χέρια,
 ήταν σαν να φτερούγιζαν χιλιάδες περιστέρια.
 Τους οφθαλμούς της έκλεισε και έκανε το νεύμα:

«Εσύ, Υιέ μου και Θεέ, παράλαβε το πνεύμα».

Την άγια ψυχή της δέκτηκε στα χέρια του ο Δεσπότης.
 Είχε αυτήν μεσίτρια κι ελπίδα η ανθρωπότης.
 Ύμνοι Αγγέλων γέμισαν αμέσως τον αιθέρα
 και υπερκόσμιες χαρές επλήρουν τον αέρα.
 Τέσσερις Απόστολοι το σώμα της κρατούσαν,
 στο μνήμα την συνόδευσαν και όλοι υμνολογούσαν.
 Οι άδελφοι απρέπισαν στην τόση παρηγορία,
 σαν των Αγγέλων άκουσαν άφθονη μελωδία.
 Και όρμησαν το άγιον σώμα της να κρεμμίσουν
 και όλοι ετυφλώδηκασιν προτού να το αγγίξουν.

Ο ένας μονάχα ο πιο δρασύς, όρμησε να το αγγίξει
 και έκοψε το χέρι του ο Άγγελος για να τον τιμωρήσει.
 Και ευθύς όλοι γιατρεύτηκαν και εμετανοήσαν
 κι απ' την γλυκειά την Παναγία το έλεος ζητήσαν.
 Κι όταν στον Τάφο έφθασαν για ν' αποχαιρετήσουν
 το άχραντο το σώμα της πήγαν να προσκυνήσουν.
 Οι Ιερόδοποι έπλασαν εγκώμια μεγάλα,
 που δεν ακούστηκαν ποτέ στον κόσμο άλλα.
 Ο Παύλος ακολούθησε, ο Πέτρος κι όλοι οι άλλοι
 και στις καρδιές απλώθηκε συγκίνηση μεγάλη.
 Γυναίκες έκλαιαν πικρά και την μοιρολογούσαν
 κι οι Απόστολοι εγκωμιάζαν, οι Άγγελοι υμνούσαν.
 Κι όταν την ενταφίαζαν, ο ήλιος πριν να δύσει,
 έλεγε πως ποτέ του πα, δεν θα ξαναφωτίσει.
 Σαν ορφανοί απέμειναν τριγύρω καδισμένοι,
 τρία μερόνυκτα όλοι τους ήτανε πικραμένοι.
 Την Τρίτη μέρα τον Θωμά τον άρπαξε νεφέλη
 και στο χωριό Γεοδημανή στο τάφο να τον φέρει.
 Εκεί ψηλά που βρίσκεται βλέπει την Παναγία,
 σύσωμη εις τους Ουρανούς και κράζει με απορία.

«Χαίρε, Μητέρα Παναγιά, πες μας, πού υπάγεις;
 Εδώ ψηλά που βρίσκεσαι την άνοδο θα άγεις».

Την άγια ζώνη του 'δωσε και πριν προλάβει απάντηση
 έφυγε η Υπεραγία.
 Σαν έμαθε την κοίμηση έκλαψε πικραμένος
 για τούτη την απουσία του και παραπονεμένος
 έλεγε στους συμμαθητές και με μεγάλο πόνο
 για την εξαίρεση που έγινε, πάλι για κείνον μόνο.

«Εσείς καταξιοθήκατε για να παρευρεθείτε.
 Μήπως δεν αρέσει στο Θεό ημών το κήρυγμά μου;
 Μήπως δεν είμαι Απόστολος; Σαν τι το πάθημά μου;
 Ανοίξτε το τάφον Της και γω να προσκυνήσω
 το Άγιο το σώμα της να ιδώ και ν' αποχαιρετήσω».

Άνοιξαν οι Απόστολοι, έπρεπε αυτό να γίνει,
 για να γεμίσει με χαρά μεγάλη κι ευφροσύνη.
 Το σώμα της δεν ήταν εκεί, μα ούτε ο χιτών της.
 Μετέβη εις τους Ουρανούς, κοντά εις τον Υιόν της.
 Ως του Κυρίου άφθαρτον παρέμεινε το σώμα.
 Πώς της μητρός του εγένετο να μείνει εδώ στο χώμα;
 Μάς υποσχέδη ο Θεός να τακτοποιηθούμε

και μεις σε κρίση όλοι μας δε να βρεθούμε.
 Συνήθιζαν οι Απόστολοι για λίγο πριν σκορπίσουν
 και ως τα πέρατα της γης τον Λόγον να κηρύξουν,
 του Δείπνου όπως και πριν κάθε βράδυ ν' αρχίζουν
 όλοι μαζί για να μεταλαμβάνουν.

Και μια φορά ενώ ύψωναν τον άρτον του Κυρίου
 και πριν προλάβουν να πιουν από του ποτηρίου,
 λαμπροφορούσαν αντίκρισαν μπροστά τους τη μορφή της
 και άκουσαν τα λόγια αυτά απ' την γλυκειά φωνή της:

«Χαίρετε, αγαπημένοι μου, για πάντα μαζί σας θα 'μαι»
 και βόησαν «Θεοτόκε μας, το έλεος σου κάμε!

Βοήθησε και ρύσαι μας από του πονηρού,
 οδήγησε μας νικητού του Ιερού σκοπού.

Τι λόγια και εγκώμια να πω στην Κεχαριτωμένη
 από τον Άγγελο Γαβριήλ και καίρε δοξασμένη!

Οι Άγγελοι σε προσκυνούν, τα Χερουβείμ υμνούνε,
 Βασίλισσα του Ουρανού, οι πάντες σε καλούμε.

Πάρε πάλι τα χείλη μου, τρέμουν που θα τολμήσουν
 την Αγία Εικόνα σου να 'ρθουν να προσκυνήσουν.

Προφήτες το εκήρυξαν, Παρθένε, το όνομά σου,
 το δείο, συ μεσίτρια για την Αγνότητά σου.

Μονάχα αυτό τολμώ να ειπώ στην του Παντός Κυρία.

Είσαι Μητέρα του Θεού, αρχίνηση, του κόσμου σωτηρία.

Βοηθός των Χριστιανών, Αγνή, διάσωσέ μας.

Μεσίτευε εις τον Υιό σου, σκέπε και φύλαξέ μας.

Των ορφανών, των ασθενών και καταπονεμένων,
 είσαι το καταφύγιον και των απελπισμένων.

Παρθένε, Μητέρα, ρύσαι μας από του πολεμίου
 και κληρονόμους δείξε μας ζωής της αιωνίου».

Θεού δόξης

+ AMHN

ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΜΠΡΑΒΟ ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΤΙΣ ΠΑΓΚΥΠΡΙΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ
 Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΝΑ ΚΕΛΕΠΕΣΙΗ ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑΡΙΝΑΣ
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΘΡΕΑ

2. ΚΕΛΕΠΕΣΙΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΝΑ ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑΡΙΝΑΣ

Κωδικός Υποψηφίου: 3086. Έτος Αποφοίτησης: 2015. Σχολείο Αποφοίτησης: Λύκειο Αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ' Δασουπόλεως «Γενικός Βαθμός Κατάταξης/ Πρόσβασης»: 19.83746. Έχει εξασφαλίσει θέση στο Τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας Π.Κ.